

ЛІЦЕЇСТ

Газета Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради
при НДУ імені Миколи Тоголя
№ 2 жовтень 2013 року

Як уберегти себе від посягань,
Моральні цінності й права як захистити,
Й боротись за свободу без вагань
Розкаже нам найкращий в світі вчитель.
Людина вона дуже своєрідна,
Але смілива, добра й справедлива.
За ці роки вона нам стала дуже рідна.
Та з кожним днем стає все більш вродлива.
Ми кодекси всі вивчили уряд
І відрізнити вмієм злочин від проступку.
Ірина Іванівна дає чудовий нам заряд,
Щоб легше було вчити цю науку.
Уроки права ми полюбити встигли всі,
Хоча і вчитись важко, але треба.
І скоро права станемо знавці,
А Ірина Іванівна допоможе, якщо з'явиться
потреба.
Вчительку цю люблять історичні класи,
Не просто люблять, а ще й поважають.
Хоч доводиться учити і конспекти в маси,
Але істориків конспекти не лякають.
Для вчителя улюбленого написані вірші.
Подякувати хочеться нам щиро дуже,
Слова усі правдиві, тобто від душі.
Спасибі, що не були до нас байдужі.

Мезенцева Анастасія

Доки живуть на світі вчителі та учні,
доти світ перебуватиме у постійному
розвитку, який веде до оновлення,
духовного збагачення, моральної
досконалості.

Учитель прагне створити особистість.
Таке ж бажання мають ще й наші батьки.
Тому ставлення до вчителя, на мою думку,
має бути таким, як до батька й матері.
Хочу поставити в приклад, нашого вчителя
права Пархоменко Ірину Іванівну. Важко
навіть уявити собі, скільки душевних сил,
енергії, знань, умінь вона докладає, щоб
виростити і виховати справжніми людьми
таких різних, не схожих між собою
нас, дітей!

Вона для нас - друг і порадник. Вона
уміє відчувати наш настрій, побачити в
очах якусь тривогу чи зажуру - і
підтримати, захистити від біди, застерегти
від необдуманих кроків... За це вона не
вимагає ніякої винагороди. Вчить нас бути
вдячними батькам і старшим друзям як за
похвалу, так і за докір, бо похвала свідчить
про твоє вдосконалення, а докір чи осуд
допомагають зрозуміти якісь помилки і
навчитися жити по-людськи.
Ірина Іванівна розкриває перед учнями усі
таємниці буття: вчить розпізнавати добро і
зло, щирість і підступність, багатство душі
й духовне убожество... Вона вчить нас
пізнавати самих себе, привчає мислити,
аналізувати життєві ситуації, бути
співчутливими до чужого горя, уважними
до слабих і немічних, милосердними до тих,
хто потребує допомоги.
"Вчителько моя, зоре світова..." Як
прекрасно і як влучно названо в цій поезії
А. Малишка вчительку. Дійсно, як зоря
ранкова дарує радість нового дня, так й
Ірина Іванівна дарує нам щоденну радість
пізнання світу, майстерно "ліпить" з нас
справжню Людину.

Швець Тетяна

Ми історики)

Ми звичайно приходимо щодня до ліцею, звичайно кидаємо один одному: «Привіт!», звично ділимося новинами, проблемами, звично даємо поради. На уроках ми всі об'єднані одним прагненням — одержати нові знання, закріпити раніше набуті. Мабуть, саме ця спільна мета керує нашим бажанням допомогти один одному, краще розібратися у матеріалі, тому у наших шкільних стосунках багато уваги приділяється урокам

Але після них не завжди хочеться відразу йти додому, і ми з радістю беремо участь у позаурочних заходах: підготовці та проведенні різних вечорів, концертів, змагань. Так минає день за днем, рік за роком ліцейського життя. І ми навіть не замислюємося, що це життя складається з двох головних чинників: набуття знань та ліцейської дружби. Якщо наші знання

ми одержуємо від учителів, то якою буде дружба, — повністю залежить від нас самих, нашого ставлення один до одного.

Бути дружним класом — це, на наш погляд, значить мати однакові (або схожі) погляди на людські цінності та вади. А звідси — і відповідні настанови, відповідна поведінка усього класу. Дружний клас — це не тільки (та й не стільки) спільні веселі розваги, а й уміння, сприймаючи чужий біль як власний, вчасно усім разом прийти на допомогу однокласнику. Або у хвилини щастя — чи то день народження, чи якась особиста перемога, — щиро сприйняти і всім класом поділити цю радість, улаштувавши класне свято. А ще дружний клас — це вміння зупинити свого однокласника перед прірвою біди або поганого вчинку, простягнувши йому сильну руку друзів. Дружний клас — це коли багато «я» зливаються в одне «ми», як струмочки зливаються в одну річку, що весело й гідно потім тече в одному напрямі!

Швець Тетяна, учениця 2 курсу у історико-правознавчого класу

Наш герой)

Кожній людині властиво запам'ятовувати найважливіші події, цікаві знайомства, перехідні етапи її життя. Так у мою пам'ять навіки врізалась зустріч з нашим класним керівником. Наталя Павлівна зустріла нас на порозі дорослого життя з розкритими обіймами, ще тоді впустила нас у свою душу. Саме їй було довірено виховати з нас справжніх людей, якими могли б гордитися. Відтоді ми з нею одне ціле: разом переживаємо проблеми, радіємо успіхам, пишаємося перемогами та долаємо негаразди. Я вважаю, що Наталя Павлівна унікальна людина, мудрий педагог, адже як би не було важко працювати з підлітками, вона це зуміла. Протягом усіх цих двох років вона любила нас, як власних дітей, проводила з нами безліч часу. Разом з нею ми навчалися, разом проводили вільний час, просто розмовляли, ділилися особистими проблемами, просили порад. Проте, звісно, не все було у нашому житті ідеальним. Відбувалися суперечки, частенько своїми недоречними вчинками примушували її піднімати голос, читати моралі, а іноді навіть плакати. І знала б вона, як нам потім було соромно! Було соромно за себе, за друзів. У нас ніколи й гадки не було образити її, але чомусь так виходило. Кожен з нас шкодував, дошкуляв собі, а Наталя Павлівна усе пробачала, бо любила... Ми стали для неї дорогими, любимими, а вона для нас найкращою, найулюбленішою, найпрекраснішою, найдорожчою вчителькою.

Наталія Павлівна – то не лише педагог, класний керівник, вона – друга матір та найкращий у цілому світі друг, що вмів вислухати та зберегти таємницю.

І зараз, навчаючись у ліцеї останній рік, ми намагаємося не засмучувати її. Ми хочемо, щоб наша вчителька була найщасливішою, найвеселішою, найбадьорішою на цій планеті. Завдячуємо їй своїми знаннями, успіхами та надбаннями, адже саме вона вивела нас у люди, допомогла вибрати правильний шлях у майбутнє. І навіть поза ліцеєм будемо пам'ятати про неї, як про вірного друга та мудрого наставника.

Ми хочемо, щоб Ви знала, що саме Ви є для нас найдорожчою, ми Вас дуже любимо і ніколи не забудемо!!! Адже саме завдяки Вам ми вирости розумними, мужніми, добрими, гарними людьми.

Швець Тетяна, учениця 2 курсу історико-правознавчого класу

Свято Наближається!

Новий рік – найулюбленіше свято кожного. Напередодні нас завжди охоплює дивне відчуття, наче має статися щось радісне та чарівне. Усюди святкова атмосфера, усі готуються до свята – вибирають красиві ялинки, купують різні фрукти, солодощі, готують подарунки для близьких. Новий рік – це наче казка для всіх.

Ми починаємо готуватися до святкування заздалегідь. Прибираємо у домі, наряджаємо ялинку, прикрашаємо кімнати кульками, гірляндами, красивими іграшками, святковими лампочками, свічками.

Мама завжди готує для святкового столу щось незвичне, небуденне. Ми намагаємося не проспати момент приходу нового року під бій курантів. Після останнього удару на вулиці починається феєрверк, який може тривати годину! Кожного року до нас у гості приходять родичі та друзі. Ми веселимося, проводимо різні конкурси, танцюємо, співаємо. Це завжди дуже цікаво. А вранці одразу ж біжемо до ялинки, щоб подивитися, що подарували.

Особливо гарно, коли в новорічну ніч стоїть мороз та сніжна погода. У вікнах усіх будинків мерехтять різнокольорові вогники. Усі святкують та розважаються. Мабуть, через те, що Новий рік – це загальне свято, відзначати його так захопливо!

Шановні Ліцеїсти!

Щиро вітаємо Вас зі світлим та радісним зимовими святами. Нехай Новий рік принесе Вам гарні новини, щасливі події, додасть наснаги та творчого натхнення, а також наповнить серце добром, любов'ю та вірою у здійсненні заповітних мрій та сподівань.

Щасливого Нового року та веселих свят.

З повагою, П історико-правознавчий.